

вно повикахъ за оръжие вредны-тъ Сърбы при себе си. На всички-тъ страны разясвахъ ся известія: „Кой-то е вреденъ да носи пушкѣ, да тича тутакси при оръжаны-тъ чети, конацы-тъ на субаши-тъ да сабарѣтъ, жены-тъ си и деца-та си да носѣтъ въ планинѣ-тѣ по скриты-тъ засечены мѣста.“ — И така ся и случи; нещѣли нѣкой своевольно, того принуждавахъ на силѣ.

На тоя начинъ подигна ся всичкій-тъ народъ отъ онаѣ странѣ на Колубара рѣка. Яковъ Ненадовичъ ся отличилъ въ това най-много, и за него ся пѣе една народна пѣснь, че му е зарачалъ братъ му Алекси при смъртвѣй-тъ си часъ, да ся той заради него отмъсти на турцы-тъ. Попъ Лука Лазариевичъ залови ся такожде въ оръжие-то. Измѣжду всички-тъ въ тоя предѣлъ хайдуты небѣше ни единъ толкова застрашилъ турцы-тъ, както что-то бѣше нѣкой си съ презимя Кюркчія. Единпѣтъ като случи той нищанъ-тъ, при първо-то си грѣмване съ пушкѣ, кое-то му бѣше и първый пѣтъ въ животъ-тъ, гдѣ-то ся после много турцы мѣчихъ всеу за да случѣтъ, стана той тѣмъ толкова омразенъ, что-то само търсяхъ една лѣсинѣ какъ да го усмъртѣтъ, и най-после го принудихъ да побѣгне въ планинѣ-тѣ. Нѣ сега излѣзе той и носяше хорѣгвѣ-тѣ предъ Якова, като излѣзохъ първый пѣтъ на бой.

Отъ онаѣ странѣ на Колубарѣ рѣкѣ яви ся такавъ сѣщый мятежъ. Миленко отъ село Кличевецъ, пріятель на Катича, единъ твърдѣ разуменъ, отличенъ и богатъ человекъ, подигна ся съ Петра Теодоровича Добринца, кои и двамина-та тогда и после дълго врѣмя обвѣрзани